

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 21 mars 2018
(OR. en)

7407/18

**Interinstitutionellt ärende:
2018/0060 (COD)**

JAI 246
JUSTCIV 70
EF 86
EJUSTICE 19
ECOFIN 271
DRS 16
COMPET 177
EMPL 121
SOC 161
CODEC 429
IA 73

FÖRSLAG

---

från:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktör, för Europeiska kommissionens generalsekreterare
inkom den:	14 mars 2018
till:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	COM(2018) 134 final
Ärende:	Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar

---

För delegationerna bifogas dokument – COM(2018) 134 final.

Bilaga: COM(2018) 134 final

Bryssel den 14.3.2018
COM(2018) 134 final

2018/0060 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för
nödlidande exponeringar**

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2018) 73 final} - {SWD(2018) 74 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Detta förslag är en viktig del av arbetet med att stärka EU:s ekonomiska och monetära union (EMU). Ett mer integrerat finansiellt system kommer att stärka EMU:s motståndskraft i samband med ekonomiska störningar genom att privat riskdelning över gränserna underlättas, samtidigt som behovet av offentlig riskdelning minskar. För att uppnå dessa mål måste EU nu fullborda bankunionen och få på plats alla byggstenarna för kapitalmarknadsunionen (CMU). I kommissionens meddelande av den 11 oktober 2017¹ stakas en väg ut mot en fullbordad bankunion genom åtgärder för att främja både riskminskning och riskdelning, som en del av kommissionens färdplan för att stärka EMU som lades fram den 6 december 2017².

Att komma till rätta med befintliga höga nivåer av nödlidande lån och nödlidande exponeringar³, och potentiell framtida ackumulering av sådana lån och exponeringar, är en viktig del av unionens insatser för att ytterligare minska riskerna i banksektorn och göra det möjligt för bankerna att inrikta sig på utlåning till företag och medborgare. I rådet pågår diskussioner som bekräftar att det krävs ytterligare insatser mot nödlidande lån för att fullborda bankunionen, vilket utgör en topprioritering på ledaragendan.

Stora volymer nödlidande lån skapar i huvudsak två typer av problem som kan tynga ner bankens resultat och kan ge upphov till negativa kedjeverkningar. För det första genererar nödlidande lån lägre inkomst än andra lån och minskar därmed bankens lönsamhet, och kan orsaka förluster som minskar bankens kapital. I de allvarligaste fallen kan detta äventyra bankens överlevnad, med potentiella konsekvenser för den finansiella stabiliteten. För det andra tar nödlidande lån upp betydande mängder av bankernas resurser, både finansiella sådana och personalresurser. Detta gör att deras utlåningskapacitet minskar, vilket bland annat drabbar små och medelstora företag.

Små och medelstora företag påverkas särskilt mycket av den minskade kreditgivningen, eftersom de är beroende av banklån i högre grad än större företag. Detta leder till sämre ekonomisk tillväxt och färre nya arbetstillfällen. Banklån är ofta mycket kostsamma och bankernas utlåning till små och medelstora företag har minskat kraftigt till följd av finanskrisen 2008. Detta utgör ett hinder för att små och medelstora företag ska kunna utvecklas och expandera.

---

¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om fullbordande av bankunionen, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

² Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, Europeiska rådet, rådet och Europeiska centralbanken – Ytterligare steg mot fullbordandet av Ekonomiska och monetära unionen: en färdplan, COM(2017) 821 final, 6.12.2017.

³ Nödlidande exponeringar omfattar nödlidande lån, nödlidande räntebärande värdepapper och nödlidande poster utanför balansräkningen. Nödlidande lån utgör den största andelen av nödlidande exponeringar och används ofta som en synonym term. Nödlidande lån är lån där låntagaren har svårt att göra planerade betalningar för att täcka ränta eller återbetalningar av kapital. Om betalningarna ligger efter med mer än 90 dagar, eller om det bedöms osannolikt att lånet kommer att återbetalas, klassificeras det som ett nödlidande lån.

Välutvecklade sekundärmarknader för nödlidande lån är också en av byggstenarna i en välfungerande kapitalmarknadsunion⁴. Kommissionen ger hög prioritet till att inrätta kapitalmarknadsunionen och ett av de viktigaste målen för denna är att skapa nya källor till finansiering av EU:s företag, särskilt små och medelstora företag och snabbväxande innovativa företag. Arbetet med kapitalmarknadsunionen är inriktat på att underlätta och diversifiera EU-företagens tillgång till andra finansieringsformer än banklån, men det står också klart att bankerna spelar en viktig roll när det gäller att finansiera EU:s ekonomi. Ett av spåren som följs i arbetet med kapitalmarknadsunionen är därför att öka bankernas förmåga att låna ut pengar till företag, bland annat genom att göra det lättare för dem att återvinna värdet av de säkerheter som har ställts för lånen.

Det krävs en övergripande strategi för att hantera frågan om nödlidande lån. Det primära ansvaret för att komma till rätta med höga nivåer av nödlidande lån ligger hos bankerna och medlemsstaterna⁵. Men det finns också en tydlig EU-dimension i att minska de nuvarande volymerna och förhindra allt för många nödlidande lån i framtiden med tanke på de täta kopplingarna inom EU:s banksystem, i synnerhet i euroområdet. Framförallt finns det potentiella spridningseffekter till EU-ekonomin som helhet från medlemsstater med höga andelar nödlidande lån, som kan vara allvarliga både när det gäller finansiell stabilitet och ekonomisk tillväxt.

Behovet av beslutsamma och genomgripande åtgärder slogs fast i handlingsplanen för hantering av nödlidande lån i Europa som antogs av Ekofinrådet den 11 juli 2017. Handlingsplanen bygger på en övergripande strategi med en kombination av kompletterande policyåtgärder inom fyra områden: i) banktillsyn och bankreglering, ii) reform av regelverken för omstrukturering, insolvens och skuldåtervinning, iii) utveckling av sekundärmarknader för osäkra tillgångar och iv) främjande av omstrukturering av banksystemet. Åtgärderna inom dessa områden ska vidtas på nationell nivå, och på EU-nivå om så är lämpligt. Vissa av åtgärderna kommer att påverka bankernas riskbedömning vid utfärdande av lån, medan andra är avsedda att leda till snabbt erkännande och bättre förvaltning av nödlidande lån, och vidare åtgärder kommer att öka marknadsvärdet av nödlidande lån. Tillsammans förstärker åtgärderna varandra och skulle inte vara tillräckligt effektiva om de tillämpades var för sig.

Vid sidan av andra åtgärder som kommissionen föreslår samt de åtgärder som vidtas inom den gemensamma tillsynsmekanismen och Europeiska bankmyndigheten (EBA) är det här förslaget en viktig del i detta arbete. Genom en kombination av flera kompletterande åtgärder bidrar kommissionen till att skapa goda förutsättningar för bankerna så att de kan hantera nödlidande lån på sina balansräkningar och minska risken för att sådana lån byggs upp i framtiden.

Det kommer att ställas krav på att bankerna avsätter tillräckliga resurser när nya lån blir nödlidande, vilket skapar incitament att hantera problemlån i ett tidigt skede och undvika alltför stor ackumulering.

---

⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, Europeiska rådet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: Fullbordande av kapitalmarknadsunionen 2019 – Dags att påskynda arbetet, COM(2018) 114.

⁵ Kommissionen har regelbundet tagit upp denna fråga med berörda medlemsstater i samband med den europeiska planeringsterminen.

Om lån blir nödlidande kommer bankerna att kunna hantera dem bättre tack vare effektivare mekanismer för ianspråktagande av säkerhet, samtidigt som det finns lämpliga skyddsåtgärder för gäldenärerna.

Om andelen problemlån ändå blir för hög – vilket för närvarande är fallet för vissa banker och vissa medlemsstater – kommer bankerna att kunna sälja dem till andra aktörer på effektiva, konkurrenspräglade och transparenta sekundärmarknader. Tillsynsmyndigheterna kommer att ge vägledning till bankerna på grundval av sina befintliga bankspecifika befogenheter enligt andra pelaren i kapitalkravsdirektivet (CRD)⁶. Om nödlidande lån har blivit ett stort och omfattande problem kan medlemsstaterna inrätta nationella kapitalförvaltningsbolag eller andra åtgärder inom ramen för nuvarande regler för statligt stöd och bankresolution.

I detta förslag föreskrivs en lagstadgad säkerhetsmekanism mot alltför stor framtida ackumulering av nödlidande lån i bankernas balansräkningar utan tillräcklig förlusttäckning. Åtgärden kompletterar ett antal andra åtgärder som idag läggs fram i kommissionens meddelande med den andra rapporten om framstegen med att minska nödlidande lån i Europa⁷. För att hjälpa banker att hantera nödlidande lån lägger kommissionen också fram ett separat förslag som i) stärker skyddet för fordringsägare med säkerhetsrätt genom att erbjuda effektivare metoder för att återvinna pengar från säkrade lån där låntagaren är ett företag, och ii) tar bort onödiga hinder för förvaltning av krediter av tredje part och överlåtelse av krediter, i syfte att ytterligare utveckla sekundärmarknaden för nödlidande lån. Medlemsstaterna ges också vägledning om hur de vid behov kan inrätta nationella kapitalförvaltningsbolag i full överensstämmelse med EU:s regler för banker och statligt stöd. Denna plan med vägledning om kapitalförvaltningsbolag innehåller konkreta rekommendationer för utformning och inrättande av kapitalförvaltningsbolag på nationell nivå, med utgångspunkt i bästa praxis från tidigare erfarenheter i medlemsstaterna⁸.

Dessa initiativ kompletterar och stärker varandra. Den lagstadgade säkerhetsmekanismen säkerställer tillräcklig täckning av kreditförluster från framtida nödlidande lån, så att avveckling eller försäljning underlättas. Planen för kapitalförvaltningsbolag ger hjälp till de medlemsstater som så önskar vid omstrukturering av bankerna genom inrättande av ett kapitalförvaltningsbolag som hanterar de nödlidande lånen. Detta kompletteras med åtgärder för att ytterligare utveckla sekundärmarknader för nödlidande lån, eftersom sådana marknader leder till mer konkurrens i efterfrågan på nödlidande lån och ökar deras marknadsvärde. Vidare sänks kostnaderna för avveckling av nödlidande lån tack vare ett påskyndat förfarande för ianspråktagande av säkerhet som är en mekanism för snabbare återvinning av säkerhets värde.

---

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 (EUT L 176, s. 338).

⁷ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet och Europeiska centralbanken – andra rapporten om framstegen med att minska nödlidande lån i Europa, [infoga COM-nummer när det finns tillgängligt].

⁸ [infoga SWD-nummer när det finns tillgängligt].

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Avsättningar för nödlidande lån måste göras i enlighet med tillämpliga redovisningsregler. Den nya IFRS 9 (International Financial Reporting Standard 9) som gäller i EU sedan den 1 januari 2018, förväntas bidra till att lösa problemet med sena och otillräckliga avsättningar eftersom den utgår från ”förväntad förlust”. Ändringarna i den nya standarden när det gäller finansiella tillgångar som har blivit nödlidande är dock begränsade. Genom redovisningsstandarder, bland annat IFRS 9, fastställs dessutom endast allmänna principer och metoder för att fastställa avsättningar för kreditförluster, och inga detaljerade regler. Även om det finns vägledning om hur redovisningsstandarderna ska tillämpas finns det oftast utrymme för egen bedömning när det gäller att fastställa förväntade kreditförluster vid presterande och nödlidande exponeringar, bland annat vad gäller uppskattade framtida kassaflöden från säkerheter eller garantier, och följaktligen när det gäller att fastställa nivån på avsättningarna.

Enligt den andra pelaren i det tillsynsregelverk som inrättas genom kapitalkravsdirektivet kan behöriga myndigheter (dvs. tillsynsmyndigheterna) påverka ett instituts policy för avsättningar och kräva särskilda justeringar av beräkningen av kapitalbasen i enskilda fall⁹. Åtgärder enligt den andra pelaren tillämpas enligt den behöriga myndighetens bedömning och från fall till fall, när det har bedömts att ett instituts avsättningspolicy är olämplig eller inte tillräckligt försiktig ur ett tillsynsperspektiv.

Sammanfattningsvis omfattas förluster på kreditexponeringar (inbegripet nödlidande exponeringar) av regler i form av både redovisningsstandarder och tillsynsbestämmelser. Men för närvarande finns det varken i redovisningsstandarderna eller i tillsynsbestämmelserna några gemensamma minimikrav som på ett effektivt sätt förhindrar att det byggs upp nödlidande lån med otillräcklig täckning.

I sin handlingsplan uppmanade rådet kommissionen att ”överväga att införa säkerhetsmekanismer för hantering av potentiell bristande avsättning som skulle gälla för nyutfärdade lån; dessa lagstadgade säkerhetsmekanismer skulle kunna bestå i obligatoriska försiktighetsavdrag från kapitalbasen för nödlidande lån efter en bedömning av de mest lämpliga kalibreringarna i linje med internationell praxis”.

Nödlidande lån med otillräckliga avsättningar ligger ofta kvar i bankernas balansräkningar eftersom bankerna försöker förhindra eller fördröja redovisningen av förluster genom att avvakta. Otillräckliga avsättningar och anstånd i samband med förluster utgör stora hinder för omstrukturering av skulder och försäljning av tillgångar eftersom bankerna kan skjuta upp omstrukturering eller skuldsanering för att undvika förluster. Sen redovisning av förluster har visat sig bidra till minskad utlåning eftersom det sätter ännu större tryck på bankerna att öka avsättningarna i svåra tider (dvs. när förlusterna faktiskt inträffar och de lagstadgade kapitalbaskraven blir mest tvingande).

Som svar på Ekofinrådets begäran har kommissionen genomfört ett riktat samråd och en konsekvensbedömning, med slutsatsen att minimikrav som utgör en säkerhetsmekanism för nyutfärdade exponeringar som övergår till nödlidande exponeringar är en lämplig åtgärd för att förhindra att nödlidande lån byggs upp i framtiden. Genom de föreslagna ändringarna av

---

⁹ Kommissionen klargjorde räckvidden av denna befogenhet i sin översyn av den gemensamma tillsynsmekanismen, COM(2017) 591 final.

kapitalkravsförordningen (CRR)¹⁰, vilka är direkt tillämpliga på alla institut i EU, inrättas en ram för en säkerhetsmekanism för nyutfärdade exponeringar som övergår till nödlidande exponeringar, i form av tidsbundna avdrag från kapitalbasen. Säkerhetsmekanismen syftar till att

- minska risker för den finansiella stabiliteten som uppstår till följd av höga nivåer av nödlidande lån som har otillräcklig täckning genom att undvika att sådana lån byggs upp eller ökas och har potentiella spridningseffekter i ett ansträngt marknadsläge, och
- se till att instituten har tillräcklig täckning för förluster i samband med nödlidande lån, vilket skyddar deras lönsamhet och kapital- och finansieringskostnader i tider av stress. Detta skulle i sin tur leda till att stabil finansiering med mindre konjunkturförstärkande effekter finns tillgänglig för hushåll och företag.

Säkerhetsmekanismen skulle komplettera i) tillämpningen av redovisningsstandarder för avsättningar till en förlustreserv för nödlidande lån, och ii) användning av befintliga tillsynsbefogenheter enligt andra pelaren efter den behöriga myndighetens bedömning i varje enskilt fall.

Instituten kommer därför att behöva fortsätta att redovisa avsättningar i linje med sina bedömningar och tillämpliga redovisningsstandarder. Dessa avsättningar, inklusive eventuella ökningarna på grund av IFRS 9, kommer att beaktas fullt ut i samband med säkerhetsmekanismen. Om de totala avsättningarna och andra justeringar inte räcker för att täcka förluster i samband med nödlidande lån upp till de gemensamma miniminivåerna, kommer säkerhetsmekanismen att träda in och skillnaden måste dras av från poster i kärnprimärkapitalet. Om de behöriga myndigheterna i sin bedömning i enskilda fall kommer fram till att de nödlidande lånen i ett visst institut är otillräckligt täckta, trots tillämpning av säkerhetsmekanismen för nödlidande lån enligt denna förordning, kan de använda sina tillsynsbefogenheter enligt andra pelaren.

För att göra tillsynsregelverket enhetligt baseras den föreslagna behandlingen enligt första pelaren på definitioner och begrepp som redan används för tillsynsrapportering. Begreppet nödlidande lån som införs genom detta ändringsförslag, liksom kriterierna som rör anstånd, är i linje med bestämmelserna i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014¹¹, som redan används generellt för tillsynsrapportering.

När så krävs av konsekvensskäl föreslås också ändringar av relevanta bestämmelser i kapitalkravsförordningen.

• **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Idag, mer än fem år efter det att de europeiska stats- och regeringscheferna enades om att skapa en bankunion är två av bankunionens grundpelare – gemensam tillsyn och resolution – på plats, och står på en stabil grund i form av ett enhetligt regelverk för alla institut inom EU. Trots att det har gjorts betydande framsteg behövs ytterligare insatser för att fullborda

---

¹⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.

¹¹ Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 av den 16 april 2014 om tekniska standarder för genomförande av instituts tillsynsrapportering enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013, EUT L 191, 28.6.2014, s. 1.

bankunionen. Bland annat måste ett gemensamt insättningsgarantisystem inrättas, såsom anges i meddelandet från oktober 2017 och i färdplanen från december 2017.

Utöver det omfattande bankreformpaketet som kommissionen föreslog i november 2016 är den säkerhetsmekanism som nu föreslås en av de riskreducerande åtgärder som krävs för att stärka banksektorns motståndskraft parallellt med att det europeiska insättningsgarantisystemet införs stegvis. Samtidigt syftar åtgärderna till att säkerställa ett fortsatt enhetligt regelverk för alla institut i EU, både i och utanför bankunionen. Initiativets övergripande mål, som beskrivs ovan, är helt förenliga och samstämmiga med EU:s grundläggande mål att främja finansiell stabilitet, att minska sannolikheten för och omfattningen av skattebetalarnas stöd när ett institut försätts i resolution samt att bidra till en harmonisk och hållbar finansiering av ekonomisk verksamhet som främjar en stark konkurrenskraft och ett starkt konsumentskydd.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORCIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

De föreslagna ändringarna har samma rättsliga grund som den rättsakt som ändras, dvs. artikel 114 i EUF-fördraget.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

EU:s nuvarande tillsynsregelverk innehåller inga harmoniserade krav när det gäller nödlidande lån. Den faktiska förlusttäckningen för nödlidande lån kan därför variera mellan olika banker i olika jurisdiktioner, även om lånen har samma underliggande risk. Detta kan göra det svårt att jämföra kapitaltäckningsgrader i olika länder och undergräva tilliten till sådana uppgifter. Banker med samma riskprofil och samma valuta möter då olika finansieringsvillkor beroende på var i EU de är etablerade. Detta skapar ytterligare finansiell fragmentering och gör det svårare att förverkliga en av de viktigaste fördelarna med den inre marknaden, nämligen diversifiering och fördelning av ekonomiska risker över gränserna.

Medlemsstaterna har endast begränsade möjligheter att införa allmänt tillämpliga och rättsligt bindande krav på avsättningar. Det är till exempel International Accounting Standards Board (IASB) som ansvarar för innehållet i IFRS. Vad beträffar tillsynsbehandling omfattas minimikrav som är direkt tillämpliga på instituten (inbegripet för nödlidande exponeringar, såsom avdrag från kapitalbasen) av fullständig harmonisering inom hela den inre marknaden.

Behöriga myndigheter som ansvarar för tillsyn av institut i EU har befogenhet att påverka ett instituts policy för avsättningar och kräva särskilda justeringar av beräkningen av kapitalbasen i enskilda fall enligt andra pelaren, med beaktande av institutets särskilda situation. Men de kan inte föreskriva harmoniserade (minimi-)krav för alla medlemsstater och institut, och inte heller på ett effektivt, systematisk och EU-omfattande sätt hantera potentiell otillräcklig avsättning för nödlidande lån.

Syftet med de föreslagna åtgärderna är att komplettera befintlig EU-lagstiftning. Detta uppnås bättre genom åtgärder på EU-nivå än genom olika nationella åtgärder eller tillsynsåtgärder. En åtgärd i form av EU-lagstiftning leder till harmoniserad behandling där alla institut som är etablerade i EU blir skyldiga att uppfylla gemensamma minimikrav för förluster på nyutfärdade exponeringar som övergår till att bli nödlidande. En sådan säkerhetsmekanism sätter en automatisk broms för att nödlidande exponeringar utan tillräcklig förlusttäckning byggs upp i framtiden, och gäller för hela EU. Detta leder till finansiellt sundare banker med högre utlåningsförmåga. Åtgärder på EU-nivå minskar risken för spridningseffekter inom unionen. EU-åtgärder bidrar också till att minska riskerna och skapa likvärdiga förutsättningar

på den inre marknaden genom att alla banker omfattas av tillsynskraven för nödlidande lån på samma villkor, genom att onödiga skillnader i bankernas praxis minskas och genom att jämförbarheten ökar, marknadsdisciplinen underlättas och marknadsförtroendet främjas.

- **Proportionalitetsprincipen**

Proportionalitetsprincipen har utgjort en integrerad del av den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget. Alla föreslagna alternativ har bedömts individuellt mot proportionalitetsprincipen, och dessutom har bristen på proportionalitet hos de befintliga reglerna analyserats för att minska administrativa kostnader och efterlevnadskostnader, samtidigt som en enhetlig behandling i hela unionen säkerställs.

Förslaget innebär harmoniserad behandling av nödlidande lån för tillsynsändamål så att samtliga institut i EU omfattas av en miniminivå för täckning av sina risker i samband med nödlidande lån. De tillämpliga kraven på minsta förlusttäckning tar hänsyn till hur länge en exponering har klassificerats som nödlidande och gör åtskillnad mellan nödlidande exponeringar med och utan säkerhet, samt mellan nödlidande exponeringar där återbetalningar är försenade med mer än 90 dagar och andra nödlidande exponeringar. Den föreslagna behandlingen står således i proportion till de olika riskegenskaper som nödlidande exponeringar kan ha och reglerna är samtidigt ganska enkla och kan lätt tillämpas över hela linjen. Att ändra unionens befintliga bestämmelser om kapitalbaskraven är det mest proportionerliga sättet att garantera lika konkurrensvillkor, minskar regelverkets komplexitet, undvika obefogade efterlevnadskostnader (särskilt för gränsöverskridande verksamhet), främja ytterligare integration på EU-marknaden och bidra till eliminering av regelarbitrage.

- **Val av instrument**

Det föreslås att åtgärderna genomförs genom en ändring av förordning (EU) nr 575/2013 eftersom de är kopplade till eller utvecklar befintliga bestämmelser i förordningen, särskilt bestämmelserna om beräkning av kapitalbasen.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Kommissionen genomförde ett riktat samråd i november 2017 för att bedöma om en säkerhetsmekanism skulle vara en lämplig åtgärd för att komma till rätta med problemet med otillräckliga avsättningar för nödlidande exponeringar.

Man ville ta del av privata och offentliga aktörers syn på om en säkerhetsmekanism skulle vara genomförbar, hur den skulle kunna utformas och vilka oförutsedda konsekvenser den skulle kunna ha. Frågorna täckte alla de tre policyalternativ som också analyseras i den konsekvensbedömning som gjordes efter samrådet.

Samrådet var öppet för alla intresserade parter. De flesta svaren kom från banker och bankföreningar och några svar kommer från tillsynsmyndigheter. Totalt 38 svar kom in. 29 från privata aktörer (inklusive en privatperson) och 9 från offentliga aktörer. De flesta svaren kom från medlemsstater med de största andelarna nödlidande exponeringar.

Vad gäller utformningen av skyddsmekanismen föredrog de flesta aktörerna en successiv ökning av avdragen med motiveringen att tidig återvinning av lån då skulle beaktas på ett bättre sätt. Förslaget grundar sig på detta valda alternativ. Vissa förespråkade en åtskillnad

mellan nödlidande exponeringar där gäldenären fortfarande betalar sina skyldigheter och nödlidande lån där gäldenären är insolvent. Detta har tagits upp i förslaget.

Bilaga 2 till konsekvensbedömningen innehåller en sammanfattning av svaren på samrådet.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen vände sig till Europeiska bankmyndigheten (EBA) för synpunkter. EBA svarade inom en snäv tidsram på en begäran om råd om konsekvenserna av införandet av en säkerhetsmekanism. EBA:s beräkningar har tagits med i konsekvensbedömningen.

- **Konsekvensbedömning**

Konsekvensbedömningen¹² diskuterades i nämnden för lagstiftningskontroll och godkändes utan reservationer den 17 januari 2018¹³. Förslaget åtföljs av denna konsekvensbedömning och följer samma linje.

Konsekvensbedömningen beskriver ett referensscenario och jämför det med tre möjliga alternativ för införandet av en skyddsmekanism, varvid hänsyn tas till alla relevanta antaganden. I referensscenariot beaktas det nuvarande läget när det gäller avsättningar för nödlidande exponeringar, dvs. tillämpningen av de nya bestämmelserna enligt IFRS 9 och behöriga myndigheters nuvarande tillsynsbefogenheter att öka avsättningen för sådana exponeringar. Två alternativ togs fram som bestod i avdrag från kapitalbasen i händelse av otillräckliga avsättningar; det ena med full täckning vid periodens utgång och det andra med ökad täckning enligt en successiv plan (linjär eller progressiv). Det tredje alternativet utformades som ett värderingsavdrag för säkrade nödlidande exponeringar, där den specifika typen av kreditriskskydd som använts för att säkra exponeringen skulle beaktas vid beräkningen av säkerhetsmekanismen. Efter analys av konsekvensbedömningen visade det sig att det bästa alternativet var gradvisa, progressivt ökande, avdrag. Jämfört med avdrag vid periodens utgång undviker man på så sätt kraftiga tröskeeffekter. Det gör det också det lättare för bankerna att inleda rättsliga förfaranden avseende kreditriskskydd eller återvinna lån under de första åren, jämfört med linjärt ökande avdrag. Vidare anses detta alternativ vara mindre komplicerat och mindre operativt betungande än ett alternativ som bygger på värderingsavdrag.

Det framgår av konsekvensbedömningen att de förväntade kostnaderna i samband med en säkerhetsmekanism för nödlidande lån med otillräckliga avsättningar kan anses vara hanterbara. Enligt EBA:s beräkningar uppgår den sammanlagda minskningen av median-EU-bankens kärnprimärkapitalkvot till följd av införandet av en säkerhetsmekanism (liknande den som föreslås) till cirka 138 räntepunkter efter tjugo år. Detta är dessutom den övre gränsen för den föreslagna åtgärdens potentiella effekter eftersom de underliggande antagandena är tämligen försiktiga (se konsekvensbedömningen), och eftersom man inte har räknat in effekterna av mindre kraftig kalibrering som gäller i särskilda fall av nödlidande exponeringar som sannolikt inte kommer att återbetalas.

Konsekvensbedömningen har ändrats något i enlighet med vad nämnden för lagstiftningskontroll rekommenderade i sitt yttrande. Den gemensamma presentationen av de tre rapporterna om nödlidande exponeringar har gjorts mer detaljerad så att samspelet mellan

---

¹² [Infoga länk till konsekvensbedömning]

¹³ [Infoga länk till positivt yttrande]

rapporterna förklaras bättre. Ytterligare förklaringar till varför det är motiverat med åtgärder på EU-nivå har lagts till, och rapporten har ändrats så att effekterna av befintliga åtgärder, exempelvis IFRS 9 och befogenheterna enligt andra pelaren, förklaras bättre. Uppdaterade beräkningar från EBA har också infogats, tillsammans med mer ingående förklaringar av resultaten och de antaganden som använts. Vidare har tabellerna med kvantitativa uppgifter justerats efter de uppdaterade beräkningarna, och kvantifieringen av de makroekonomiska konsekvenserna av det valda alternativet har förbättrats.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Genom det här initiativet införs ett nytt verktyg (krav på minsta förlusttäckning för uppkomna eller förväntade förluster på nödlidande exponeringar) som kompletterar befintlig lagstiftning genom att införa ny tillsynsbehandling och integrera nuvarande definitioner. Den befintliga lagstiftningen görs mer effektiv genom att en standardiserad miniminivå för täckningskrav säkerställs i hela unionen. Det bör tilläggas att andra aktuella och tidigare åtgärder rörande nödlidande exponeringar också kommer att påverka volymerna av sådana exponeringar, och att det är svårt att särskilja effektivitetsvinsterna från varje enskild åtgärd (se bilaga 3 till konsekvensanalysen för närmare uppgifter).

Genom att förbättra bankernas balansräkningar genom snabbare och effektivare hantering av nödlidande exponeringar kommer en säkerhetsmekanism för exponeringar med otillräckliga avsättningar att bidra till stabilare tillgång till kredit framöver. Särskilt små och medelstora företag borde komma att gynnas av detta eftersom de är mer beroende av banklån än stora företag.

- **Grundläggande rättigheter**

EU har åtagit sig att iaktta höga standarder i fråga om skydd av grundläggande rättigheter, och har undertecknat en bred uppsättning konventioner om de mänskliga rättigheterna. Förslaget är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt näringsfriheten, rätten till egendom, rätten till en rättvis rättegång, skydd av personuppgifter och konsumentskydd.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget får inga konsekvenser för unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Eftersom detta förslag medför ändringar av beräkningen av kapitalbasen enligt kapitalkravsförordningen kommer utvärderingen att ske som ett led i översynen av den förordningen.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Definition av nödlidande exponering – föreslagen artikel 47a:

Med tanke på tillsynsmekanismen införs en definition av nödlidande exponeringar i kapitalkravsförordningen. Definitionen bygger på konceptet med nödlidande exponeringar i kommissionens genomförandeförordning (EU) 680/2014, vilken redan generellt tillämpas i tillsynsrapporteringssyfte. Definitionen omfattar bland annat fallerade exponeringar vilka

definieras för beräkning av kapitalbaskrav för kreditrisk och nedskrivna exponeringar enligt tillämpliga redovisningsregler. Dessutom, och också i linje med kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014, införs genom de föreslagna ändringarna strikta kriterier för när en exponering ska upphöra att behandlas som nödlidande samt för tillsynskonsekvenserna av refinansiering och andra anståndsåtgärder.

Allmänna principer för säkerhetsmekanismen – föreslagna artiklarna 36.1 m och 47c:

Säkerhetsmekanismen har två huvuddelar: i) En skyldighet för institut att upp till gemensamma miniminivåer täcka faktiska och förväntade förluster på nyutfärdade lån när sådana lån blir nödlidande (krav på minsta täckning), och ii) om kravet på minsta täckning inte uppfylls, ett avdrag motsvarande skillnaden mellan den faktiska täckningen och den minsta täckningen från poster i kärnprimärkapitalet.

Kravet på minsta täckning ökar gradvis beroende på hur länge en exponering har klassificerats som nödlidande. Den årliga ökningen av kravet på minsta täckning är mindre under de första åren efter det att en exponering klassificerats som nödlidande. Denna successiva ökning återspeglar det faktum att ju längre en exponering har varit nödlidande desto lägre är sannolikheten att de förfallna beloppen kommer att återvinnas.

Följande poster skulle uppfylla kraven på minsta täckning:

- a) Avsättningar som redovisas enligt tillämpliga redovisningsregler (kreditriskjusteringar), dvs. beloppet av kreditriskavsättningar för specifika och allmänna låneförluster som har redovisats i institutets årsredovisning.
- b) Ytterligare värdejusteringar för tillgångar som redovisats till verkligt värde.
- c) Andra reduceringar av kapitalbasen; exempelvis har instituten möjlighet att göra större avdrag från sin kapitalbas än vad som krävs enligt förordningen.
- d) För institut som beräknar riskvägda tillgångar med hjälp av internmetoden, det lagstadgade *expected shortfall*-mått som redan dragits av från kapitalbasen.

Endast om summan av beloppen i leden a–d inte når upp till tillämpliga krav på minsta täckning ska säkerhetsmekanismen tillämpas. Avdraget skulle säkerställa att riskerna som förknippas med nödlidande exponeringar i tillräcklig utsträckning återspeglas i institutets kärnprimärkapitalkvot på ett eller annat sätt.

Åtskillnad mellan nödlidande exponeringar med säkerhet respektive utan säkerhet–artikel 47c.2 och 47c.3:

Olika krav på täckning gäller beroende på om de nödlidande exponeringarna klassificeras som säkrade eller som nödlidande exponeringar utan säkerhet. Nödlidande exponeringar eller delar av nödlidande exponeringar som omfattas av godtagbart kreditriskskydd enligt kapitalkravsförordningen räknas som säkrade. Nödlidande exponeringar eller delar av dessa som inte omfattas av godtagbart kreditriskskydd klassificeras å sin sida som nödlidande exponeringar utan säkerhet. Ett lån som endast delvis täcks av en säkerhet betraktas som säkrat för den del som täcks, och som att det saknar säkerhet för den del som inte täcks av en säkerhet.

I princip skulle nödlidande kreditexponeringar utan säkerhet och nödlidande kreditexponeringar med säkerhet kunna behandlas på samma sätt. De olika typerna har dock olika egenskaper när det gäller risk. Säkrade nödlidande exponeringar utgör normalt sett mindre risk för institutet eftersom det kreditriskskydd som säkrar lånet ger långivaren ett särskilt anspråk på en tillgång eller gentemot en tredje part utan att dennes allmänna anspråk gentemot en fallerad låntagare minskar. När det gäller lån utan säkerhet har institutet däremot normalt sett inget annat val än att bevilja anstånd för lån som blir nödlidande. Återvinningsgraden är i genomsnitt betydligt högre för säkrade nödlidande exponeringar än för nödlidande exponeringar utan säkerhet. Det tar dock tid att inleda rättsliga förfaranden avseende kreditriskskydd och, i tillämpliga fall, ta säkerheter i anspråk. Det bör därför krävas högre och snabbare minsta förlusttäckning från borgenärbanken för nödlidande lån utan säkerhet än för nödlidande lån med säkerhet. Dock bör kreditskyddet, om det efter ett visst antal år inte kunnat verkställas (t.ex. om säkerheten eller garantin inte har kunnat tas i anspråk), inte längre betraktas som verkningsfullt. I sådana fall anses också full täckning av exponeringsbeloppet av säkrade nödlidande exponeringar vara nödvändigt. Att säkrade nödlidande exponeringar avvecklas i tid bör i fortsättningen underlättas av medlemsstaternas pågående insatser med att reformera insolvenssystemen och genom användning av påskyndat förfarande utanför domstol för ianspråktagande av säkerhet, vilket planeras i kommissionens förslag till direktiv om kreditförvaltare, kreditköpare och återvinning av säkerheter, som antogs samma dag som detta förslag. Banker som använder förfaranden för ianspråktagande utanför domstol tenderar att omstrukturera, återvinna eller göra sig av med sina nödlidande exponeringar tidigare och i högre utsträckning. De skulle påverkas mindre av behovet att öka sin förlusttäckning för nödlidande exponeringar.

Åtskillnad mellan nödlidande lån där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar och andra nödlidande exponeringar – artikel 47c.2 och 47c.3:

Definitionen av nödlidande exponeringar omfattar fall där det anses osannolikt att gäldenären kommer att betala även om denne faktiskt fortfarande gör sina avbetalningar. Eftersom institutet fortfarande erhåller full betalning från gäldenären utan längre dröjsmål anses kreditrisken normalt lägre än för exponeringar där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar, och det är motiverat att tillämpa en mindre strikt tidsplan i sådana fall. Rent konkret ska nödlidande exponeringar då vara täckta med upp till 80 % av exponeringsvärdet efter den fastställda tidsperioden (dvs. efter två år för nödlidande exponeringar utan säkerhet och åtta år för säkrade nödlidande exponeringar). På motsvarande sätt bör fullständig täckning krävas efter den fastställda tidsperioden om någon av gäldenärens väsentliga kreditförpliktelser gentemot institutet är förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar.

Undantag för tidigare lån – artikel 469a

Säkerhetsmekanismen är endast tänkt att gälla för exponeringar som uppstått före den 14 mars 2018 eftersom det från och med denna dag råder tillräcklig klarhet om hur de nya reglerna ska tillämpas. För att undvika att detta undantag kringgås bör exponeringar som uppstått före antagandet av förslaget men som därefter ändrats av instituten på ett sätt som gör att exponeringsvärdet ökar, behandlas som nya exponeringar. Däremot bör exponeringar som uppkommit före dagen för antagande av detta förslag behandlas i enlighet med gällande bestämmelser denna dag, även om de är refinansierade eller föremål för anståndsåtgärder.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande¹⁴,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁵,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Upprättandet av en övergripande strategi för att hantera problematiken kring nödlidande exponeringar är en prioritering för unionen. Även om det primära ansvaret för att komma till rätta med nödlidande exponeringar ligger hos banker och medlemsstater finns en tydlig unionsdimension när det gäller att minska nuvarande nivåer av nödlidande exponeringar och att förhindra ackumulering av nödlidande exponeringar i framtiden. Med tanke på hur sammankopplade bank- och finanssystemen inom EU är, där banker verkar i flera jurisdiktioner och medlemsstater, finns en stor potential för spridningseffekter mellan medlemsstater och i unionen som helhet, såväl när det gäller ekonomisk tillväxt som finansiell stabilitet.
- (2) Ett integrerat finansiellt system kommer att stärka Europeiska monetära unionens motståndskraft i samband med ekonomiska störningar genom att privat riskdelning över gränserna underlättas, samtidigt som behovet av offentlig riskdelning minskar. För att uppnå dessa mål bör EU fullborda bankunionen och ytterligare utveckla kapitalmarknadsunionen. Att ta itu med höga nivåer av nödlidande lån och risken för en eventuell framtida ackumulering av sådana är en grundförutsättning för att fullborda bankunionen eftersom det är väsentligt för att säkerställa konkurrens inom banksektorn, bevara den finansiella stabiliteten och uppmuntra långivning för att skapa sysselsättning och tillväxt inom unionen.

---

¹⁴ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁵ EUT C, , s. .

- (3) I juli 2017 uppmanade rådet i sin handlingsplan för hantering av nödlidande lån i Europa olika institutioner att vidta lämpliga åtgärder för att fortsätta att reducera det stora antalet nödlidande exponeringar i unionen. Handlingsplanen bygger på en övergripande strategi med en kombination av kompletterande policyåtgärder inom fyra områden: i) banktillsyn och bankreglering. ii) reform av regelverken för omstrukturering, insolvens och skuldåtervinning. iii) utveckling av sekundärmarknader för osäkra tillgångar. iv) främjande av omstrukturering av banksystemet. Åtgärderna inom dessa områden ska vidtas på nationell nivå, och på EU-nivå om så är lämpligt. Kommissionen gav uttryck för en liknande avsikt i sitt meddelande om fullbordande av bankunionen av den 11 oktober 2017¹⁶, där man efterlyste ett omfattande paket för att ta itu med problemet med nödlidande lån inom unionen.
- (4) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 575/2013 av den 26 juni 2013¹⁷ utgör tillsammans med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013¹⁸ rättslig grund för tillsynsregler för institut. Förordning (EU) nr 575/2013 innehåller bland annat bestämmelser som är direkt tillämpliga på institut vid deras fastställande av sin kapitalbas. Det är därför nödvändigt att komplettera de befintliga tillsynsregler i förordning (EU) nr 575/2013 som avser kapitalbasen med bestämmelser om krav på avdrag från kapitalbasen om de nödlidande exponeringarna inte i tillräcklig utsträckning omfattas genom bestämmelser eller andra justeringar. Detta skulle i praktiken innebära att en säkerhetsmekanism för nödlidande exponeringar inrättas som kommer att tillämpas på ett enhetligt sätt på alla institut i unionen.
- (5) Säkerhetsmekanismen bör inte hindra behöriga myndigheter från att utöva sina tillsynsbefogenheter i enlighet med direktiv 2013/36/EU. Om de behöriga myndigheterna i sin bedömning i enskilda fall kommer fram till att de nödlidande exponeringarna i ett visst institut är otillräckligt täckta, trots tillämpning av säkerhetsmekanismen för nödlidande lån enligt denna förordning, kan de använda de tillsynsbefogenheter som förutses i direktiv 2013/36/EU, inbegripet den befogenhet som avses i artikel 104.1 d i det direktivet.
- (6) Vid tillämpningen av säkerhetsmekanismen är det lämpligt att i förordning (EU) nr 575/2013 införa en tydlig uppsättning villkor för klassificering av nödlidande exponeringar. Eftersom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 redan fastställer kriterier avseende nödlidande exponeringar i tillsynsrapporterings syfte, är det lämpligt att klassificeringen av nödlidande exponeringar bygger på denna befintliga ram. Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 680/2014 hänvisar till fallerade exponeringar såsom de definieras i samband med beräkning av kapitalbaskrav för kreditrisk medan nedskrivna exponeringar definieras enligt tillämpliga redovisningsregler. Eftersom anståndsåtgärder kan påverka huruvida en exponering klassificeras som nödlidande,

---

¹⁶ COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

¹⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.

¹⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013, EUT L 191, 28.6.2014, s. 1.

kompletteras klassificeringskriterierna av tydliga kriterier om effekterna av anståndsåtgärder. Skälen till anståndsåtgärder och konsekvenserna av dem kan variera, och det är därför lämpligt att fastställa att en anståndsåtgärd som beviljats en nödlidande exponering inte innebär att klassificeringen av den exponeringen som nödlidande upphör, såvida inte särskilda strikta kriterier för klassificeringens upphörande uppfylls.

- (7) Ju längre en exponering har varit nödlidande desto lägre är sannolikheten att den dess värde kan återvinnas. Därför bör den del av exponeringen som omfattas av avskrivningar, andra justeringar eller avdrag öka med tiden i enlighet med en på förhand fastställd tidsplan.
- (8) Säkrade nödlidande exponeringar utgör normalt sett mindre risk eftersom det kreditriskskydd som säkrar lånet ger institutet ett särskilt anspråk på en tillgång eller gentemot en tredje part utöver institutets allmänna anspråk gentemot en fallerad låntagare. När det gäller lån utan säkerhet finns bara det allmänna anspråket gentemot den fallerade låntagaren att ta till. Eftersom lån utan säkerhet medför större risk bör en striktare tidsplan tillämpas. En exponering som endast delvis täcks av en säkerhet bör betraktas som säkrad för den del som täcks, och som att den saknar säkerhet för den del som inte täcks av en säkerhet.
- (9) Olika tidsplaner bör tillämpas beroende på om exponeringen är nödlidande på grund av att gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar eller om det är nödlidande av andra skäl. I det första fallet bör det minsta täckningskravet vara högre eftersom institutet inte har mottagit någon betalning alls från gäldenären under en lång period. I det andra fallet bör det inte finnas några krav på fullständig täckning eftersom det förekommer viss återbetalning eller eftersom en högre sannolikhet för återbetalning föreligger.
- (10) Om en exponering klassificeras som nödlidande av andra skäl än att den är förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar och därefter förfaller till betalning under mer än 90 dagar bör den omfattas av en striktare tidsplan som ska vara tillämplig på nödlidande exponeringar som varit förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar. Den nya tidsplanen bör inte tillämpas retroaktivt utan från och med dagen då exponeringen är förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar. Den faktor som ska tillämpas bör vara den som skulle ha varit tillämplig om exponeringen från början hade klassificerats som nödlidande exponering på grund av att den varit förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar.
- (11) För att säkerställa att kreditriskskyddsvärderingen av institutets nödlidande exponeringar sker i enlighet med en tillsynsmetod bör EBA överväga behovet av, och om det är nödvändigt utveckla, en gemensam metod, i synnerhet när det gäller antaganden som hänför sig till återvinningsbarhet och möjlighet att ta säkerhet i anspråk, och eventuellt inklusive minimikrav för omvärdering i fråga om tidsramar.
- (12) För att säkerställa en smidig övergång till denna nya säkerhetsmekanism bör de nya reglerna inte tillämpas på exponeringar som uppkommit före den 14 mars 2018. Kommissionen har upprepade gånger offentliggjort sin avsikt att införa en säkerhetsmekanism för nödlidande exponeringar. Från och med dagen för lagstiftningsförslaget bör det råda tillräcklig klarhet för institut och andra intressenter om hur den säkerhetsmekanism som kommissionen föreslagit är tänkt att tillämpas.
- (13) Förordning (EU) nr 575/2013 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av förordning (EU) nr 575/2013

- (1) I artikel 36 ska följande led läggas till som led m:
”m) Tillämplig summa av otillräcklig täckning för nödlidande exponeringar.”.
- (2) Följande artiklar ska införas som artiklarna 47a, 47b och 47c:

”Artikel 47a

Nödlidande exponeringar

1. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska *exponering* innefatta någon av följande poster, förutsatt att de inte ingår i institutets handelslager:
  - (a) Ett skuldinstrument inbegripet ett räntebärande värdepapper, ett lån, ett förskott, ett likviditetssaldo hos en centralbank eller annan avistainlåning.
  - (b) Ett låneåtagande, en lämnad finansiell garanti eller annat åtagande, oavsett om det är återkalleligt eller oåterkalleligt.
2. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska ett skuldinstruments exponeringsvärde vara dess redovisade värde utan hänsyn till specifika kreditriskjusteringar, ytterligare värdejusteringar enligt artiklarna 34 och 105, belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m eller andra reduceringar av kapitalbasen som avser exponeringen.
Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska det exponeringsvärde för ett låneåtagande, lämnad finansiell garanti eller andra åtaganden vara dess nominella värde, vilket ska representera institutets maximala exponering mot kreditrisk utan hänsyn till eventuella betalda eller obetalda kreditriskskydd. I synnerhet ska
  - (a) det nominella värdet av lämnade finansiella garantier vara det högsta belopp som företaget skulle behöva betala om garantin utnyttjas,
  - (b) det nominella värdet av låneåtaganden vara det outnyttjade belopp som institutet åtagit sig att låna ut.I det nominella värde som avses i andra stycket ska ingen hänsyn tas till specifika kreditriskjusteringar, ytterligare värdejusteringar enligt artiklarna 34 och 105, belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m eller andra reduceringar av kapitalbasen som avser exponeringen.
3. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska följande exponeringar klassificeras som nödlidande:
  - (a) En exponering för vilken ett fallissemang anses ha inträffat i enlighet med artikel 178.
  - (b) En exponering som anses nedskrivna i enlighet med tillämpliga redovisningsregler.
  - (c) En exponering under prövning enligt punkt 7, om ytterligare anståndsåtgärder beviljas eller om den varit förfallen till betalning sedan mer än 30 dagar.

- (d) En exponering i form av ett åtagande som om det utnyttjades eller på annat sätt användes, skulle medföra en risk för att inte till fullo betalas tillbaka utan att säkerheten måste realiseras.
- (e) En exponering i form av en finansiell garanti som riskerar att utnyttjas av den garanterade parten, inbegripet om den underliggande garanterade exponeringen uppfyller kriterierna för att betraktas som nödlidande.

Om ett institut vid tillämpning av led a har exponeringar i balansräkningen mot en viss gäldenär, vilka är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar och det motsvarar mer än 20 % av alla exponeringar i balansräkningen mot den gäldenären, ska alla exponeringar i och utanför balansräkningen mot den gäldenären betraktas som förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.

- 4. Exponeringar som inte varit föremål för en anståndsåtgärd ska upphöra att klassificeras som nödlidande vid tillämpning av artikel 36.1 m om alla följande villkor är uppfyllda:
  - (a) Exponeringen uppfyller de avslutskriterier som tillämpas av institutet för upphörande av klassificering som nedskrivna i enlighet med tillämpliga redovisningsregler och klassificeringen som fallerad i enlighet med artikel 178.
  - (b) Gäldenärens situation har förbättrats så till den grad att institutet anser att sannolikheten för fullständig återbetalning i tid är tillräckligt stor.
  - (c) Gäldenären är inte skyldig något belopp som är förfallet till betalning sedan mer än 90 dagar.
- 5. Klassificeringen av en nödlidande exponering som en anläggningstillgång som innehas för försäljning i enlighet med tillämpliga redovisningsregler ska inte upphöra att klassificeras som nödlidande exponering vid tillämpning av artikel 36.1 m.
- 6. Nödlidande exponeringar som inte är föremål för anståndsåtgärder ska upphöra att klassificeras som nödlidande vid tillämpning av artikel 36.1 m om alla följande villkor är uppfyllda:
  - (a) Exponeringarna är inte längre i en sådan situation att de kan klassificeras som nödlidande enligt punkt 3.
  - (b) Minst ett år har gått antingen sedan anståndsåtgärderna beviljades eller sedan exponeringen klassificerades som nödlidande.
  - (c) Det finns inga belopp som är förfallna till betalning efter anståndsåtgärden eller så anser institutet på grundval av en analys av gäldenärens finansiella situation, att sannolikheten för fullständig återbetalning i tid är tillräckligt stor.

Vid tillämpning av led c får fullständig återbetalning i tid anses sannolik om gäldenären utfört regelbundna återbetalningar i tid av belopp som motsvarar något av följande:

- i) Det belopp som var förfallet till betalning när anståndsåtgärden beviljades, om förfallna belopp förekom.
  - ii) Det belopp som skrivits av enligt den beviljade anståndsåtgärden, om inga förfallna belopp förekom.
- 7. Om en nödlidande exponering har upphört att klassificeras som nödlidande enligt punkt 6, ska en sådan exponering vara under prövning till dess att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- (a) Minst två år har gått sedan den dag då exponeringen med anstånd omklassificerades till presterande.
- (b) Regelbundna betalningar i tid har gjorts under åtminstone halva den period då exponeringen är under prövning, vilket har resulterat i att en betydande del av de totala kapital- eller räntebeloppet betalats.
- (c) Ingen av exponeringarna mot gäldenären är förfallen till betalning sedan mer än 30 dagar.

Artikel 47b
Anståndsåtgärder

1. Vid tillämpning av artikel 47a ska *anståndsåtgärder* inbegripa en eftergift från ett instituts sida till en gäldenär vars finansiella situation håller på att eller sannolikt kommer att försämrats. En eftergift kan innebära en förlust för långivaren och ska avse någon av följande åtgärder:
  - (a) En ändring av villkoren i en skuldförbindelse, om sådana ändringar inte skulle ha beviljats om inte gäldenärens finansiella situation hade försämrats.
  - (b) En fullständig eller partiell refinansiering av skuldförbindelsen, om en sådan refinansiering inte hade beviljats om inte gäldenärens finansiella situation hade försämrats.
2. Vid tillämpning av punkt 1 ska åtminstone följande situationer anses vara anståndsåtgärder:
  - (a) Nya avtalsvillkor som är förmånligare för gäldenären än de tidigare avtalsvillkoren.
  - (b) Nya avtalsvillkor som är förmånligare för gäldenären än de avtalsvillkor som samma institut erbjöd gäldenärer med liknande riskprofil vid samma tidpunkt.
  - (c) Exponeringen i de ursprungliga avtalsvillkoren klassificerades som nödlidande före ändringen av avtalsvillkoren eller skulle ha klassificerats som nödlidande om inga ändringar av avtalsvillkoren gjorts.
  - (d) Åtgärden resulterar i att skuldförbindelsen helt eller delvis upphävs.
  - (e) Institutet godkänner tillämpningen av klausuler som ger gäldenären rätt att ändra avtalsvillkoren, och exponeringen klassificerades som nödlidande före tillämpningen av dessa klausuler eller skulle ha klassificerats som nödlidande om dessa klausuler inte tillämpats.
  - (f) Vid eller nära den tidpunkt då lånet beviljades betalade gäldenären av kapitalbelopp eller ränta på en annan skuldförbindelse med samma institut som klassificerades som en nödlidande exponering eller skulle ha klassificerats som nödlidande om dessa betalningar inte gjorts.
  - (g) Ändringen av avtalsvillkoren inbegriper återbetalningar som gjorts genom att säkerheter tagits i beslag, om sådana ändringar utgör en eftergift.
3. Vid tillämpning av punkt 1 är följande omständigheter indikatorer på att anståndsåtgärder antagits:
  - (a) Det ursprungliga avtalet har varit förfallet till betalning sedan mer än 30 dagar minst en gång under tremånadersperioden före ändringarna av avtalet, eller skulle ha varit förfallet sedan mer än 30 dagar om inga ändringar gjorts.

- (b) Vid eller nära den tidpunkt då kreditavtalet ingicks betalade gäldenären av kapital- eller räntebelopp på en annan skuldförbindelse med samma institution som varit förfallen till betalning under minst 30 dagar minst en gång under tremånadersperioden före det att nya skulder beviljats.
  - (c) Institutet godkänner tillämpningen av klausuler som ger gäldenären rätt att ändra avtalsvillkoren, och exponeringen har varit förfallen för betalning under 30 dagar eller skulle ha varit förfallen till betalning under 30 dagar om dessa klausuler inte hade tillämpats.
4. Vid tillämpning av denna artikel ska försämringen av en gäldenärs finansiella situation bedömas på gäldenärsnivå, med beaktande av alla juridiska personer i gäldenärens grupp som faller inom ramen för de redovisningsregler som är tillämpliga på den grupp eller de fysiska personer som kontrollerar gruppen.

Artikel 47c

Avdrag för nödlidande exponeringar

1. Vid tillämpning av artikel 36.1 m ska instituten fastställa den tillämpliga summa av otillräcklig täckning för nödlidande exponeringar som ska dras av från poster i kärnprimärkapitalet genom att subtrahera det belopp som fastställs i led b från det belopp som fastställs i led a.
- (a) Summan av
    - i) den del av varje nödlidande exponering som saknar säkerhet, om sådan finns, multiplicerad med den tillämpliga faktor som avses i punkt 2,
    - ii) den säkrade delen av varje nödlidande exponering, om sådan finns, multiplicerad med den tillämpliga faktor som avses i punkt 3.
  - (b) Summan av följande poster, under förutsättning att de avser en specifik nödlidande exponering:
    - i) Särskilda kreditriskjusteringar.
    - ii) Ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 105.
    - iii) Andra reduceringar av kapitalbasen.
    - iv) För institut som beräknar de riskvägda exponeringsbeloppen med hjälp av internmetoden, det absoluta värdet av de belopp som dragits av enligt artikel 36.1 d som rör nödlidande exponeringar, där det absoluta värdet för varje nödlidande exponering fastställs genom att det belopp som dragits av enligt artikel 36.1 d multipliceras med den förväntade förlustens bidrag för den nödlidande exponeringen till de totala förväntade förlusterna för fallerade eller icke-fallerade exponeringar, beroende på vad som är tillämpligt.

Den säkrade delen av en nödlidande exponering är den del av en sådan exponering som omfattas av betalt eller obetalt kreditriskskydd i enlighet med kapitlen 3 och 4 i avdelning II.

Den del av en nödlidande exponering som saknar säkerhet motsvarar skillnaden, om sådan finns, mellan värdet av den exponering som avses i artikel 47a.1 och den säkrade delen av exponeringen, om sådan finns.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 a i ska följande faktorer gälla:

- (a) 0,35 för den del av en nödlidande exponering som saknar säkerhet ska gälla under perioden mellan ett och två år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
- (b) 0,28 för den del av en nödlidande exponering som saknar säkerhet ska gälla under perioden mellan ett och två år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
- (c) 1 för den del av en nödlidande exponering som inte täcks av säkerhet ska gälla från och med första dagen det andra året efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
- (d) 0,8 för den del av en nödlidande exponering som saknar säkerhet ska gälla från och med första dagen det andra året efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.

3. Vid tillämpningen av punkt 1 a ii ska följande faktorer gälla:

- (a) 0,05 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan ett och två år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
- (b) 0,04 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan ett och två år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
- (c) 0,1 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan två och tre år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
- (d) 0,08 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan två och tre år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
- (e) 0,175 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan tre och fyra år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
- (f) 0,14 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan tre och fyra år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
- (g) 0,275 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan fyra och fem år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
- (h) 0,22 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan fyra och fem år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
- (i) 0,4 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan fem och sex år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.

- (j) 0,32 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan fem och sex år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
  - (k) 0,55 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan sex och sju år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
  - (l) 0,44 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan sex och sju år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
  - (m) 0,75 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan sju och åtta år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
  - (n) 0,6 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla under perioden mellan sju och åtta år efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
  - (o) 1 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla från och med första dagen det åttonde året efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens förpliktelser är förfallna till betalning sedan mer än 90 dagar.
  - (p) 0,8 för den säkrade delen av en nödlidande exponering ska gälla från och med första dagen det åttonde året efter det att den klassificerats som nödlidande, där gäldenärens betalning inte har varit förfallen sedan mer än 90 dagar.
4. Vid fastställande av faktorn i punkterna 2 och 3, tillämplig på den säkrade delen av en nödlidande exponeringar eller en del av en nödlidande exponering som saknar säkerhet ska följande regler gälla:
- (a) Om en exponering som klassificerats som nödlidande av andra skäl än att den varit förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar och därefter förfaller till betalning under mer än 90 dagar ska den från den dag då den varit förfallen sedan mer än 90 dagar behandlas som om den varit förfallen sedan 90 dagar den dag då den klassificerades som nödlidande.
  - (b) En exponering som har klassificerats som nödlidande på grund av att den varit förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar ska behandlas som sådan till dess att den upphör att klassificeras som nödlidande i enlighet med artikel 47a.4 och 47a.6, oavsett eventuella återbetalningar av det förfallna beloppet från gäldenärens sida.
  - (c) En exponering som klassificerats som nödlidande på grund av att den varit förfallen sedan mer än 90 dagar och som därefter utnyttjar anståndsåtgärder ska fortfarande behandlas som om den varit förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar.
  - (d) Huruvida en exponering har varit förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar ska fastställas i enlighet med artikel 178.
5. EBA ska bedöma de olika metoder som tillämpas för värdering av säkrade nödlidande exponeringar och får utarbeta riktlinjer för att fastställa en gemensam metod, inbegripet möjliga minimikrav för omvärdering när det gäller tidpunkter och ad hoc-metoder, för tillsynsvärdering av godtagbara former av betalt eller obetalt

kreditriskskydd, i synnerhet när det gäller antaganden som hänför sig till återvinningsbarhet och möjligheten att ta säkerhet i anspråk.

Dessa riktlinjer ska utfärdas i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010.”.

(3) I artikel 111.1 ska första stycket ersättas med följande:

”1. Exponeringsvärdet av en tillgångspost ska vara dess redovisade värde efter tillämpning av specifika kreditriskjusteringar, ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 105, avdragna belopp i enlighet med artikel 36.1 m och andra reduceringar av kapitalbasen som är hänförliga till tillgångsposten. Exponeringsvärdet för en post utanför balansräkningen som ingår i förteckningen i bilaga I ska utgöra följande procentandel av dess nominella värde efter reducering av specifika kreditriskjusteringar och belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m.”.

(4) Artikel 127.1 ska ersättas med följande:

”1. Den osäkrade andelen av en post där gäldenären har fallerat i enlighet med artikel 178 eller, vid hushållsexponeringar, den osäkrade delen av en kreditfacilitet som har fallerat i enlighet med artikel 178, ska åsättas riskvikten

(a) 150 %, om summan av de specifika kreditriskjusteringar och de belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m understiger 20 % av den del av exponeringen som är utan säkerhet om dessa specifika kreditriskjusteringar och avdrag inte tillämpades,

(b) 100 %, om summan av de specifika kreditriskjusteringar och de belopp som dragits av i enlighet med artikel 36.1 m är minst 20 % av den del av exponeringen som är utan säkerhet om dessa specifika kreditriskjusteringar och avdrag inte tillämpades.”.

(5) Artikel 159 ska ersättas med följande:

”Artikel 159

Behandling av förväntade förlustbelopp

Instituten ska dra av de förväntade förlustbelopp som beräknats i enlighet med artikel 158.5, 158.6 och 158.10 från allmänna och specifika kreditriskjusteringar och ytterligare värdejusteringar i enlighet med artiklarna 34 och 110 och andra avdrag från kapitalbasen som avser dessa exponeringar med undantag för de avdrag som gjorts i enlighet med artikel 36.1 m. Underkursbelopp på exponeringar i balansräkningen som förvärvats i samband med fallissemang i enlighet med artikel 166.1 ska behandlas på samma sätt som specifika kreditriskjusteringar. Specifika kreditriskjusteringar av exponeringar som har fallerat får inte användas för att täcka förväntade förlustbelopp i samband med andra exponeringar. Förväntade förlustbelopp för värdepapperiserade exponeringar samt allmänna och specifika kreditriskjusteringar som avser dessa exponeringar ska inte tas med i denna beräkning.”.

(6) Artikel 178 1 b ska ersättas med följande:

” b) Någon av gäldenärens väsentliga kreditförpliktelser gentemot institutet, moderföretaget eller något av dess dotterföretag är förfallen till betalning sedan mer än 90 dagar. De behöriga myndigheterna får ersätta de 90 dagarna med 180 dagar för exponeringar som är säkrade genom bostadsfastigheter eller små och medelstora företags kommersiella fastigheter i klassen hushållsexponeringar och exponeringar

mot offentliga organ. De 180 dagarna gäller inte vid tillämpning av artikel 36.1 m eller artikel 127.”.

(7) Följande artikel ska införas som artikel 469a:

”Artikel 469a

Undantag från avdrag från kärnprimärkapitalposter för nödlidande exponeringar

Genom undantag från artikel 36.1 m får instituten inte dra av tillämpliga summor av otillräcklig täckning för nödlidande exponeringar från kärnprimärkapitalposter om exponeringen uppkommit före den 14 mars 2018.

Om villkoren för en exponering som uppkommit före den 14 mars 2018 ändras av institutet på ett sätt som ökar institutets exponering mot gäldenären, ska exponeringen anses ha uppkommit vid den tidpunkt då ändringen börjar gälla och den ska upphöra att omfattas av undantaget i första stycket.”.

Artikel 2

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande